

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XV

BADALONA. 21 OCTUBRE DE 1933

NÚM. 650

Moments decisissius

A les acaballes del nostre editorial de la setmana passada ja deixàvem entreveure el criteri que ens hem format de l'orientació que al nostre entendre haurien d'emprendre els nuclis republicans d'esquerra davant de les el·leccions de diputats que s'apropen. Avui que nous esdeveniments l'han vingut a refermar i que, per altra part, les nostres impressions, per bé que oficiosos encara, són de que s'està perfilant quelcom que lliga i es troba d'acord amb el nostre convenciment íntim, podem ja ampliar una opinió tot just apuntada i concretar el nostre criteri amb major claretat.

Cal remarcar una i altra vegada la trascendència que el resultat de la lluita electoral vinent té així per la vida de la República com pel caracter que és necessari infondre i mantenir en les institucions republicanes. Cal insistir, fins a fer-se pesat i tot, per a portar al convenciment de tots els homes de la democràcia esquerrana de que la República es troba en uns moments decisissius que requereixen i fan indispensable l'esforç de tothom; no solament per a recolzar-la i enfortir-la, sinó per a conservar-li la puresa del seu esperit revolucionari i defensar, mantenir i augmentar les conquestes inapreciables d'aquest esperit.

Per a lograr això és fa precis relligar una entesa ferma, cordial i desinteressada entre tots els agrupaments sincerament i declaradament esquerrans. Per damunt de les interpretacions, per damunt de les dissensions, per damunt dels personalismes. Tot això no comptat, no ha de comptar davant de l'interés comú.

I així, d'aquesta manera, afrontar la lluita alegrement. Tal com va dir Azaña en el seu magnífic discurs, no amb un esperit desmaiada de defençà, no amb un poruc sentiment de debilitat, sinó convençuts del nostre dret i de la nostra raó, disposats a sostenir amb coratge, amb energia i fins amb agressivitat aferrissada que no tantsols estem d'acord amb la tasca fins avui realitzada pels òrgans qualificats de la República, sinó que és desig nostre el que pugui ésser completada en el mateix sentit pels futurs representants populars.

Les dretes de tota mena, amb les quals la República ha tingut una benignitat i tolerància excessives, se les prometen molt felices. Vegeu, sinó, l'urc amb què parlen; vegeu com

amenacen i com, portats per la seva propensió al feixisme i a les dictadures, inclús s'atreveixen i tot a anunciar l'anul·lació i destrucció de la tasca legislativa i fins la total i definitiva escombrada del Parlament. Els republicans, i sobretot els republicans d'esquerra, hem de demostrarlos-hi com van errades de comptes elles i totes les escorrialles putrefactes dels que somnien una impossible restauració monàrquica; i això hem de demostrar-ho vencent-los en els comicis i derrotant-los en tota la línia.

No n'hi ha prou en demostrar que els republicans són majoria en la nació. Això no passaria de ser altra cosa que una pueril manifestació d'ordre platònic. Es precis treure triomfants un nombre de diputats que els aixafi i els faci perdre d'una vegada les il·lusions excessives que s'han forjat. Cosa que només practicament pot obtenir-se, tal com es troba fragmentada en múltiples parits l'opinió republicana, establint el front únic de les forces republicanes esquerranes.

Els catalans, més que ningú, hem de tenir el seny de fer-nos càrrec d'aquesta qüestió. Si decisissius són els moments per a la conservació i la consolidació de la República, tant o més decisissius són per a Catalunya. No oblidem que en les seves propagandes les dretes tiren de dret contra de l'Estatut, que és tant com descobrir les seves intencions en contra de l'autonomia de la nostra terra i demostrar-nos ja des d'ara quina seria la seva actitud envers nosaltres en cas d'assolir el triomf.

En defensa de la nostra autonomia, doncs; en defensa dels drets que ja hem adquirit i dels que ens proposem adquirir encara, l'actitut que em de prendre no està subjecte a dubtes: La nostra obligació i el nostre deure no són els de contribuir a recolzar la República i el seu esperit revolucionari. Mal no fos sinó que pel sol esperit de conservació.

I això hem de fer-ho portant a les futures Corts espanyoles el nombre més imposant possible de diputats republicans esquerrans, no permetent que triomfi a la nostra terra el concepte reaccionari de les coses i demostrant, així, que Catalunya és i vol ser el suport més ferm de la democràcia republicana.

Amb l'estesa republicana que propugnen aqueix resultat no és dubtós. Perxò desitgem que s'hi arribi en la nostra triple condició de republicans, d'esquerristes i, sobretot de catalans.